

A woman with her hair in a bun, wearing a tan turtleneck sweater and blue jeans, is walking away from the camera on a dirt path through a green field. The background shows a sunset with a red house and trees in the distance.

Emma Ranta

Kaikkien niiden vuosien
jälkeen

Emma Ranta

Kaikkien niiden
vuosien jälkeen

SAGA Egmont

Kaikkien niiden vuosien jälkeen

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2023, 2026 Emma Ranta and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727347455

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Salaperäinen hatturouva

Ei ollut vaikea erottaa jo kaukaa, kuka Matkahuollon luona tarvitsi taksia. Rakennuksen päädyssä olevan pubin terassilla istuvilla kaljaveikoilla ei ainakaan näin loppukuusta ollut rahaa pirsikyytiin, ja parin emäntäihmisen Raimo tiesi puolestaan odottavan kaupunkiin kohta lähtevää bussia.

Hattupäinen rouvasihminen rakennuksen nurkalla sen sijaan erottui Kortekosken harmahtavasta katukuvasta kuin punainen kärpässi ojanpenkalta. Rouva oli pukeutunut kirkkaanpunaiseen takkiin, ja hänen vierellään asfaltilla lepäsi kaksi suurta matkalaukkua. Toinen oli pinkki, toinen keltainen.

Emäntäihmisten kaulat olivat niksahtaa sijoiltaan, kun Raimo kurvasi rouvan eteen. Terassiltakin kuroteltiin heidän suuntaansa, mutta kohta päät painuivat taas tuoppien ääreen. Muun maailman asiat olivat ajat sitten lakanneet kiinnostamasta tuota joukkiota tosissaan.

Raimo nousi taksista niin ripeästi kuin kipeältä selältään päsi. Useimmiten isä hoiti taksikyydit päiväsaikaan, mutta Rai-

mosta ei juuri nyt ollut nostelemaan rehusäkkejä tai rakennustarvikkeita kaupalla, ja hänet oli komennettu auton rattiin.

– Kylläpä se kesti, olivat rouvan ensimmäiset sanat. – Olen seisunut tässä ainakin vartin ihmisten tuijoteltavana.

Onneksi niitä ihmisiä ei suurten kaupunkien linja-autoasemiin verrattuna ollut näillä seuduilla kovin paljon, Raimo ajatteli huvittuneena. Toisaalta Helsingissä nainen olisi sulautunut massaan, täällä hänet taatusti huomattiin.

– Olen pahoillani. Tulin kyllä niin nopeasti kuin pääsin, hän sanoi sitten.

– Ennen vanhaan tässä linja-autoaseman yhteydessä oli taksiasema.

– On tässä periaatteessa vieläkin. Tähän aikaan aamusta kaikki taksit vain ovat kouluajossa, ja se jälkeen monilla on ennalta sovittuja sairaalakyytejä, Raimo selitti.

Raimo nosti rouvan matkalaukut tavaratilaan. Ne painoivat paljon enemmän kuin päältäpäin olisi voinut kuvitella. Sisällä ei selvästikään ollut pelkästään vaatteita, Raimo ajatteli.

Maaseudulla moni asiakas halusi istua etupenkillä, mutta hatturouva köynysi takapenkille Raimon pitäessä ovea auki ja kumartaessa syvään. Hän arvuutteli samalla, minne asiakas mahtoi olla matkalla. Raimo veikkasi opistoa, tai jonkin sortin kurssikeskushan entinen kansanopisto nykyään oli. Raimo oli joskus kyytinyt sinne luennoitsijoita, ehkä rouvakin oli sellainen.

Kerran kaksi pukumiestä oli jutellut takapenkillä tulevan viikonlopun ohjelmasta, eikä Raimo ollut ymmärtänyt puheesta hölkäsen pölähtämää. Hän olikin ajatellut tyytyväisenä, että onneksi kyläkaupassa ja taksin ratin takana pärjäsi ilman viikonloppukursseja ja seminaareja. Tosin ne miehet luultavasti tienasivat kymmenen kertaa enemmän kuin hän, mutta siitä huolimatta

Raimo ei olisi vaihtanut osia heidän kanssaan. Kun oli tarpeeksi yksinkertainen, ei tarvinnut kantaa stressiä turhanaikaisista.

Kun Raimo oli päässyt ratin taakse, rouva kysyi, oliko sellainen talo kuin Mäki-Muntila hänelle tuttu. Totta kai hän tiesi talon, kaikki Kortekoskella tiesivät. Talo sijaitsi pitäjän toisella laidalla parinkymmenen kilometrin päässä keskustasta. Raimo ei tosin ollut milloinkaan käynyt siellä. Joko talonväki ei koskaan käyttänyt taksia, tai sitten kyyti ei vain ollut osunut hänelle. Saattoi myös olla, että Mäki-Muntilasta käytiin asioilla kaupungissa, koska talosta ei ollut sinne juuri sen pitempi matka kuin kirkonkylään. Raimolla ei ollut aavistustakaan, millaista väkeä talossa asui.

– Tiedän minä. Sinnekö ajetaan? hän kysyi nyt.

– Sinne, rouva vahvisti. – Mutta miten voi olla, ettei täällä näköjään ole mikään muuttunut!

– Te siis olette aikaisemminkin käynyt Kortekoskella?

Raimo vilkaisi naista peilin kautta. Silmät jäivät hatun varjoon, ja olemuksesta oli muutenkin vaikea arvioida tämän ikää. Mikään nuori tyttö kyseessä ei kuitenkaan ollut, se oli selvä. Sen kuuli äänestäkin.

Hatun alta näkyi vähän hiuksia. Saattoiko tuo kirkkaan vaalea hiusten väri olla luonnollinen ja oma vai väripurkistako tuo sävy oli peräisin? Raimo veikkasi jälkimmäistä vaihtoehtoa. Kaikki naiset tuntuivat nykyään lotraavan hiusvärien kanssa, eikä kenenkään luonnollista väriä saattanut enää tietää.

– Että olenko käynyt! Minähän olen asunut täällä, rouva puuskahti.

– Ihanko totta? Onko siitä kauankin? Ja asuitteko pitkäänkin täällä?

– Ihan liian pitkään, tai niin minä ainakin silloin luulin. Nyt

kun olen ollut vuosikymmeniä poissa, asioita ehkä ajattelee eri tavalla. Eivät ne vuodet elämäni pahimpia olleet.

– Mutta eivät ilmeisesti parhaitakaan? Raimolta pääsi.

– Niinkin voisi sanoa, rouva hymähti. – Sinä et ole tainnut muualla asua?

Näkyikö se päällepäin? Raimo ajatteli vähän harmistuneena. Hän kyllä yritti pukeutua hyvin ja muutenkin käyttäytyä sillä tavalla, ettei olisi heti ensisilmäyksellä paljastunut maalaistolloksi. Totuushan nyt kuitenkin oli, että hän oli asunut ikänsä Kortekoskella, siitä suurimman osan peräti samassa talossa. Se oli viisikymppisen miehen kohdalla varmaan nykyään aika harvinaista, mutta mihin sitä nyt ihminen kotoaan olisi lähtenyt. Joskus kyllä mielessä kävi, että olisi ehkä kannattanut katsoa maailmaa muualtakin kuin oman kaupan vinkkelistä. Varsinkin kun kyläkauppa oli nykyään kaikkea muuta kuin kultakaivos. Ilman postipalveluja ja taksia liikevaihto olisi painunut pakkasen puolelle.

Takapenkin rouva oli puhetuulella ja kommentoi kaikkea, mitä näki matkalla. Tuo talo oli ollut tuossa jo silloin, kas tuohon oli rakennettu uusi liiketalo, olipa ruma! Raimo huomasi ottavansa moitteet ihmeen henkilökohtaisesti, vaikka itsekin oli sitä mieltä, että kauniimmaksikin keskustan olisi voinut rakentaa.

– Kunnantalon on näköjään rakennettu lisäksi, rouva huomasi.

– Se on nykyään kaupungintalo, Raimon oli pakko huomauttaa.

– Miten niin kaupungintalo? Eihän tämä mikään kaupunki ole!

– Virallisesti tämä on, vaikka kyllä minäkin olen sitä mieltä, että olisi voitu pysyä ihan maalaiskuntanakin. Semmoisen pää-

töksen kunnanisät kuitenkin kymmenisen vuotta sitten tekivät. Liikkeenharjoittajat ja paikkakunnan teollisuuspamput olivat sitä mieltä, että se on imagokysymys. Kaupunki kuulostaa paremmalta kuin maalaiskunta, mutta pitäjistä täällä edelleen puhutaan, ei kaupungista.

Kumma, että tällainen asia oli mennyt rouvalta ohi, jos hän kerran oli asunut Kortekoskella, ja ilmeisesti pitempäänkin kuin vain vähän aikaa. Vastaus tuli kuitenkin saman tien, kun rouva totesi, että ulkomailla olisi kuoltu nauruun, jos tämmöistä käpykylää olisi sanottu kaupungiksi.

– Jos on asunut vanhoissa historiallisissa kaupungeissa, tietää, mikä on kaupunki, nainen tuhahti.

– Ja tekö olette? Siis asunut sellaisissa paikoissa?

– Monissakin, rouva totesi.

Raimo olikin arvellut, että rouvan tyyli oli peräisin ulkomailta. Kortekoskella kukaan ei käyttänyt hattua kuin korkeintaan hautajaisissa. Raimo muisti, miten äiti oli muutama vuosi sitten päättänyt, että oli korkea aika ryhtyä hienoksi leidiksi ja aikonut ostaa hatun isän sisaren syntymäpäiville.

– Voi Leila-kulta, sinä pysyt kauppiaanmujana, vaikka laittaisit päähäsi millaisen sombreron tahansa, isä oli nauranut.

Äiti oli ensin vähän suuttunut mutta alkanut sitten itsekin nauraa, ja hattu oli jäänyt ostamatta. Kortekosken korkeuksilla pipo oli paljon kätevämpi päähine.

Uutinen tuntui vieläkin askarruttavan rouvaa. Vai kaupunki oikein. Ovatko kaikki muutkin pikkukylät muuttuneet kaupungeiksi sillä välin, kun minä olen ollut poissa?

– Eivät nyt kaikki sentään, ja nythän kuntia yhdistellään kovasti. Kortekoski on onneksi sen verran iso, että saa pysyä jat-

kossakin itsenäisenä. Pari pikkukuntaa on sen sijaan yhdistetty meihin. Pinta-alaa on nykyään melkoisesti.

- Ja sinä suhaillet taksillasi pitkin lääniä?
- Niinhän sitä tulee tehtyä.
- Oletkos ikäsi ajanut taksia?

Rouvan uteliaisuus hämmästytti Raimoa. Hän oli maailman tavallisin mies, eikä olisi luullut hänen tekemistensä kiinnostavan noin hienoa rouvashenkilöä.

- Koko ikäni, siitä lähtien kun 18-vuotiaana sain ajokortin, Raimo vahvisti.

- Siitä nyt ei varmaan kovin kauan ole, rouva hykersi. - Salskea nuorimieshän sinä vielä olet.

Raimo sai yskänkohtauksen ja joutui köhimään vähän aikaa.

- Onko vaimosikin mukana taksiyrityksessä?
- E-ei ole, tai siis ei ole vaimoa, Raimo takelteli.

Hän oli vähällä lisätä, että ”ei enää”, mutta antoi olla. Rouva saattaisi innostua kyselemään hänen erostaan, ja siitä hän nyt ainakaan ei halunnut puhua. Asia oli vielä vuosien jälkeenkin liian arka puhuttavaksi ainakin ventovieraan ihmisen kanssa.

- Ei ole vaimoa? Naiset taitavat täälläpäin olla melkoisia pölkkypäitä. Muuten, voisit oikeastaan jättää minulle käyntikorttisi, niin voin soittaa suoraan sinulle, kun jatkossa tarvitsen kyytiä.

- Tekö aiotte jäädä pitemmäksikin aikaa?
- Saa nyt nähdä. Eihän sitä voi koskaan tietää.

Niin kai sitten. Raimo itse ei kyllä ollut koskaan mennyt minnekään tietämättä ainakin noin suurin piirtein, milloin lähtisi sieltä pois. Hienot ihmiset kai sitten olivat toista maata.

Hän kaivoi auton etulokerosta käyntikortin ja ojensi penkkien välistä naiselle. Mikä onni, että kortteja oli joskus tullut tehtyä. Tuhat kappaletta oli saanut melkein samalla hinnalla kuin sata,

joten kortteja riittäisi vielä vuosikymmeniksi. Niitä jäisi varmaan lapsillekin perinnöksi.

– ”Raimo Holopainen, yrittäjä”, nainen luki kortista. – Yritätkö sinä jotain muutakin kuin taksiajtoa?

– O-on meillä kaikenlaista. Vanhemmillani on kauppa, ja autan siellä tarvittaessa, tai käytännössä siis joka päivä.

Raimon otsalle nousi hiki, kun hän tajusi, miten hassulta kuulosti, kun hänen ikäisensä mies selitti auttavansa tarvittaessa äitinsä ja isänsä kaupassa.

– Vai sillä tavalla, rouva hymähti, ja Raimo arvasi kyllä, mitä tämä hänen kaltaisestaan peräkamaripojasta ajatteli.

Toisaalta oli yhdentekevää, millaisen kuvan satunnainen matkustaja hänestä sai. Pääasia oli, että Raimo tuli hyvin toimeen taksia käyttävien mummojen ja vaarien kanssa. He arvostivat sitä, että hän kantoi kauppakassit sisälle saakka ja tarpeen tullen vielä lapioi lumetkin rappusilta. Ne saattoivat Helsingissä suunnitella uusia palvelumuotoja milloin postinjakajalle, milloin taksikus-kille, mutta täällä ne olivat aina olleet arkea.

Kouluajoakin Raimo ajoi, ja hänellä oli usein hauskoja juttutuokioita lasten kanssa. Varsinkin alaluokkalaiset olivat niin kovin vilpittömiä. He kertoivat koenumeron ja välituntinujakoidensa aiheet. Raimo ajatteli vähän haikeana niitä aikoja, kun omat lapset olivat olleet pieniä.

Ajatukset palasivat nykyhetkeen, kun asiakas kysyi, oliko Korttekoskella tapahtunut mitään uutta 45 vuoteen.

– U-uutta? Raimo sopersi. – Onhan täällä nyt sentään kaikenlaista. Ihmisiä syntyy ja kuolee, joku muuttaa pois, uusia tulee tilalle. Kaikkea semmoista tavallista.

– Niinpä niin, rouva naurahti siihen malliin, ettei pitänyt sen sortin tapahtumia minkään arvoisina.

Raimoa oikein kiukutti. Hän itse oli kaikin puolin tyytyväinen näihin pieniin ympyröihinsä. Hän tunsi suurimman osan korttekoskelaisista, ja hänet tunnettiin.

Suuri maailma jossain kaukana oli ehkä joskus houkutellut häntäkin, mutta onneksi hän ei ollut lähtenyt minnekään. Raimo oli varma, ettei olisi ollut yhtään onnellisempi kieputellessaan rattia Helsingin ruuhkassa. Ajatuskin kammotti, vaikka totta kai hän sielläkin oli joskus ajellut, kun joku oli tarvinnut kyytiä kauemmas.

– Ohoh, ovatpa koivut kasvaneet, rouva huudahti, kun Raimo pani vilkun päälle kääntyäkseen Mäki-Muntilaan johtavalle koivukujalle.

– Ovathan ne totta kai kasvaneet, jos olette ollut vuosikymmeniä poissa. Tuosta on näköjään jokunen puu kaadettu pois, ja laitettu uusia tilalla. Tällaisia koivukujia ei paljon enää näe. Hienoa, että ovat säilyttäneet sen.

– Tässä talossa ei ole ollut tapana mennä uusien tuulien perässä, vaan kaikki on pidetty ennallaan. Ehkä se on hyväkin, rouva mielti. – Aja tuon isomman kuistin eteen. Sen kerran, kun tulen takaisin, teen sen paremman eteisen kautta, en keittiön rapusta.

Raimo teki työtä käskettyä ja ilmoitti, mitä kyyti maksoi. Rouva ojensi hänelle satasen setelin, ja hänellä oli täysi työ saada kokoon tarpeeksi vaihtorahaa. Onneksi niin paljon sentään löytyi. Sen jälkeen hän nousi auttamaan asiakasta ulos autosta. Nainen horjahti, kun tämän korkokengät painuivat pehmeään maahan, ja tarrasi kiinni Raimon käsivarresta.

– Taivas, etteivät ne päällystä pihaa! Muualla maailmassa pienimmätkin tienpätkät ja piha-alueet on asfaltoitu.

Koskettava tarina rakkaudesta, sovinnosta, äideistä ja tyttäristä

Jaanan äiti Moona katosi yli 40 vuotta sitten. Kun Moona sitten yllättäen ilmaantuukin kapsäkkeineen Jaanan asuttamaan Mäki-Muntilan taloon, on tämä kuin puulla päähän lyöty. Järkytystä seuraa nopeasti kiukku. Mikä tahansa selitys ei riitä poistamaan petetyksi tulemisen tunnetta ja vuosien ikävää.

Moonankaan osa ei ole helppo. Hän on joutunut tekemään elämässään valintoja, joita Jaana ei tule ehkä koskaan ymmärtämään. Eikä tytär ole ainoa, joka on odottanut Moonan paluuta levottomana. Onko jo liian myöhäistä aloittaa kaikki alusta?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.